

nem lovgivningen, men gennem ministerens tilsyn, havde jeg nær sagt.

Vi har heller ikke noget imod, at man skærper våbenloven. Det er faktisk noget, vi har støttet meget, også i forbindelse med lovforslaget om bekæmpelse af den organiserede kriminalitet.

Men videoovervågning af diskotekernes indgangspartier ved jeg ikke rigtig om jeg synes er nogen god idé. Det synes jeg måske man skal være meget tøvende over for. Alle mulige mennesker er jo interesserede i at få stillet videokameraer til deres rådighed, så de kan filme os alle sammen. Men at give tilladelse til at opsætte alarmer synes jeg er fint, og det kan også være, at det er godt at have den type overvågning, som man har i butikker.

Jeg tror i øvrigt, man skulle tage og gøre meget mere ud af at uddanne dørmændene, lære dem nogle »cognitive skills«, som det hedder i det malabariske sprog, vi taler her, og som jeg synes man skulle oversætte til »konflikt-håndtering«, sådan at eventuelle konfliktsituationer ikke nødvendigvis behøver at udarte til grove voldssituationer.

Jeg siger ikke, at det altid er dørmændenes skyld, men ifølge referaterne af, hvad der foregår, er dørmændene af og til utrolig provokerende, fordi de synes, de næsten har en politimæssig myndighed – ikke fordi jeg mener, at politiet bør være provokerende, men det var måske også en meget god idé at gøre lidt ud af deres uddannelse og se på nogle andre praktiske foranstaltninger. Og skudsikre veste er i hvert fald ikke svaret på dørmændenes problemer, for det vil blive en optræning, og det er næsten det værste, der kan ske i de situationer.

Uddannelse i konflikthåndtering vil vi altså støtte, dvs. uddannelse i »cognitive skills«, for det er den rigtige måde at tage fat på disse problemer på, og jeg har med glæde set, at man har arbejdet med det i kriminalforsorgen, og vi ser derfor frem til at få nogle ordentlige vurderinger af, hvad der kan komme ud af det.

Om der skal være mere forskning i Justitsministeriets regi, ved jeg ikke, for jeg ved ikke, om det er et helt betryggende regi at drive forskning i – der kunne måske snarere være brug for at forske lidt mere i, hvordan ministeriet selv fungerer – men vi vil i hvert fald kigge lidt på, om det er dér, forskningen skal være. I al venlighed sagt om det sidste punkt i forslaget.

Og om L 134 vil jeg så bare sige, at jeg synes, det er et uendelig traditionelt og forudsigeligt forslag om mere tju bang og så den gamle trav

om anonyme vidner, og jeg er glad for, at regeringen så klart har sagt, at det vil den ikke have med at gøre.

Bjørn Elmquist (RV):

De første dage og uger af det nye år var jo præget af en kolossalt hidsig debat om voldens omfang, og hvad vi kunne gøre imod den, men vores debat her i dag står jo i skærende kontrast til det, der foregik dér, i hvert fald hvis det skal bedømmes efter omgivelsernes og offentlighedens interesse, for der er ikke én eneste på tilhørerpladserne, og er der en enkelt eller to journalister i presselogen, er det vist maksimum, og det er jo sådan set meget godt, kan man sige, for dermed er der noget, der tyder på, at det udspil, som regeringen er endt med at fremlægge, har gjort sin virkning, allerede før det overhovedet er blevet debatteret her i Folketingssalen, og før det overhovedet er blevet vedtaget og har fået sin effekt rundt omkring i retsvæsenet.

Debatten havde jo et lidt besynderligt forløb. Det vil sige, starten var helt forudsigelig, idet vi, der mener, at man ikke kan straffe sig ud af problemerne, fik skældud, fik på huden, fik øretæver; vi blev nærmest udsat for den rene og skærene vold, og der blev givet udtryk for, at vi var ude af trit med, hvad befolkningen mener, og med den almindelige retsfølelse, og at det ville folk ikke finde sig i; men i Jyllands-Posten offentliggjordes der i går en meningsmåling, en Sonar-undersøgelse, og det er jo ganske enestående, hvor lidt den er blevet inddraget i debatten indtil nu – der er ikke én af dem, der plejer at skælde ud på os andre, som her fra talerstolen har forholdt sig til den eller bare hentydet til den – og den sammenligner befolkningens holdning i dag med, hvordan den var i 1991, og et af de spørgsmål, der bliver stillet, er, om strengere straf er en vej ud af voldsforbrydelserne, og hvor man i 1991 var oppe på 61 pct. eller 59 pct. af befolkningen, der mente, at det var det – jeg har desværre glemt statistikken nede på min plads – er det i dag nede på 38 pct., og det vil sige, at der er høvlet mere end 20 procentpoint af, nemlig fra 59 pct. til 38 pct., og det er jo ganske interessant at se, at det nu er holdningen i befolkningen.

Nu ved jeg ikke, hvor repræsentativ Sonarundersøgelsen er, men det er jo ellers tit sådan, at vi, der vil noget andet end Venstre og De Konservative og Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti, får revet i næsen, at vi er ude af trit med meningsmålingerne og befolkningen, men